PODMANICZKY SZILÁRD

Ráevezek a témára, fedezzetek!

Tessék mondani, lehet itt kiabálni, hangot kiadni, beleüvölteni a nagy, szürke, omladozó falba?

Kedveském, maga csak ne nagyon üvöltözzön, még úgy hiszik, hogy lehet, és idejön nekem mindenféle ember üvöltözni.

Ne tessék félni, nem gondoltam sokra, csak tíz percre, én tíz perc alatt úgy kiüvöltözöm magam, hogy csak na, hogy egy hónapig meg se mukkanok. No, engedje meg, csak tíz percről volna szó!

Sz-o-ó?! Maga, kedveském, üvöltést mondott, nem azt, hogy Szó. Tudja maga, kedveském, hogy mi az a Szó?

Hát hogyne tudnám, olyan, mint például: mint például: kokas, csibe, asszonyság, kombinét, meg ilyen mindenfélék.

Ej, ej, lelkecském! Ezek ugyan szavak, de én nem ilyenekre gondoltam. Vannak olyanok, amelyek inkább szavak, lelkecském. Hallott már maga a költészetről?

Hát hogyne hallottam volna! Tréfál? Ej mi a kő tyúkanyó kend maga a szobában lakik itt bent hagyja a dagadt ruhát másra inkább engem vigyen föl a padlásra vagy vágja a fát hűvös halomba szomorúan bólongat az eperfa lombja. No, mit mondtam, ugye, hogy hallottam?

Lelkecském, maga össze-vissza hadart itt mindenfélét. A költészet nem ilyen: *kimondom, hogy hallják.* A költészet az fent van, magasan, lelkecském, magasan, mint a torony keresztje, mint amilyen magasan mennek a helikópáterek, ott lelkecském, ott, de nem a földön, ott, lelkecském, ott.

Ne etessen, anyóka, ne etessen engem ilyen habos levegővel! Inkább azt mondja meg, üvölthetek vagy nem!?

Hát jól van, üvöltsön, üvöltsön csak lelkecském, én úgyis megyek rőzsét gyűjteni.

Vigyázok nagyon, hogy az olvasott, hallott, átélt vagy elmondott példákban az aprócska, feleslegesnek tűnő körülményeket ne másítsam meg.

Hazánk; Magyarország

Nem tehetek róla — arcán vízzel kevert mosoly. Most ő került a víz alá.

Nem tehetek róla — mondta amaz belégzés közben. Aztán hirtelen csend, és piros úszósapka a távoli mólón. Üdülőknek. Addig a mosolygós lent itta a vizet, amaz hallgatta a csendet, és az úszósapkára, mint mágnest vasorrúra, tapasztotta vörös szemeit. A mólón mozgás indult, a sapka el-eltűnt. Aztán már kilégzés közben:

Nem tehetek róla.

Hajók, vonatok, utasok, mennyi turista — gondolta. Fejére erősen tűzött a nap.

Csak játék az egész, ne tessenek rémüldözni!

Jaj, ezek a fürdőző lányok, ezek aztán nem félnek a víztől, úgy vetik a csillámló habokba csillámló testüket, mintha szabadúszók lennének, és persze azok, barnák, a haj vad, nedves, fotografikus, a keblek gömbölyű-kemények: a hideg víz, ártatlanságról semmi kétség. Semmi. Semmi.

Nem tehetek róla — kiáltja a víz alól magasba lendülő, kiköpi a vizeket, a habos vizeket. Aztán ő is gyönyörködik: mennyi csillogó táskarádió, és mennyi-mennyi boldog és szabad ember.

Nem tehetek róla, de ilyenkor elönti szívemet a haza melegh szeretetének érzése.

Félvállról levert por

A hang a fény irányába terjed.

Szeretem felrúgni a törvényeket, meg sötétben a hokedlit. Az egyik ugyanaz, mint a másik. Nem szeretem az -atlan, -etlen, étlen, szomjanságokat. Szeretem befogni, egyszerre befogni mindkét fülem, és lábammal hatalmas írott D betűket írni a homokba. Nem szeretek széllel szemben vonatra szállni, és főleg nem hipotézisből. Szeretem a friss kalácsot tejjel, mézzel (mert recés a méz, mint a billog széle). Nem szeretem az ostort, ha annak tarka rojtjai hátizmaimat borító bársonyosnak mondott bőrömön csattannak. Szeretek mélyen aludni, mélyen a karosszék finom mintái között. Nem szeretek csukott ablakon kihajolni (mert kihajolni annyi, mint analfabétának lenni). Szeretek a dolgok lényegére tapintani — e célból tíz puha ujjacskát fejlesztettem ki? Nem szeretek liftben reggelizni, fogat mosni, öltözködni és köpködni-napilapot olvasni. Szeretek talpam közepével a járda szegélyére lépni, és onnan élve(zve) távozni, de ülve esti parton a bronzoroszlán zordon, s nehéz talpat emel az égre fel, lábán még ott a bronzszobor nyoma, fejét oxival küldte az égbe fel. Hopplá! Hopplá! Nem szeretek olyat olvasni, amelyben minden úgy történik, ahogy meg van írva, meg olyat, amelyik a halhatatlanságra pályázik — de kérem, csak egy szál gyufa, óh! Szeretem az aranyköpések koppanását hallani (árnyaltatom a szöveget). Nem szeretek fél lábon állni és a Gólya, gólya, gilicét énekelni. Szeretek tiszta vizet önteni a napozók hátára. Nem szeretem, ha a csokifagyi banános (erről egy helyütt már megemlékeztem). És levesben 5 kilónál több legyet semmiképp se viselek el. Szeretem az írásokat jól befejezni: megragadom az alkalmat: ezúton kívánok magamnak sok sikert.

5

A jó öreg: én csak így hívom: a jó öreg. Rokonságról van szó, de erről a későbbiekben nem esik szó. Bár az említett szálakat erősebbé fonhatja ezen anekdota, melyben szavai, szavaim: szívem szerinti beszédnek mutatom. Nos:

Azon éttermek egyikében ült *(Ő)*, melyekben a pompásabbnál pompásabb ételek a vendég kedve és kérése szerint készültek. Egy ily módon készült, aranysárgán csillogó, finoman illatozó leves sűrűjébe merítette, mond-

hatni, egyedülállóan cizellált kanalát, mikor egy sorsára bízott, igencsak alélt legyet fedezett fel, mely levesében a kanál örvényének megfelelő irányba úszott.

Pincér — szólt, mintha a szakácsnak kívánna mindenféle biztató szavakat üzenni.

Parancsoljon, Uram — lépett az asztalhoz a pincér, s viszketést érzett tenyerében.

Ha megkérhetném — mondta Ő nyugodt, igazi férfihoz és úriemberhez méltó, bársonyos, megértő, de ugyanakkor minden bizalmas jó tanácsot felülmúló, egyszerű hangon, és ezen anekdotáért életét áldozó légyre mutatott —, ha legközelebb hasonló meglepetéssel szándékoznak kedveskedni a tisztelt vendégnek, akkor azt lehetőleg külön szervírozzák.

Labdákat a falhoz!

Modern kérdésekről és problémákról is illene szót ejtenem. De nem ejtek. Fejem kemény. Tedd le a kalapácsot!

Nem akarta elrontani a hangulatot, hát bent maradt a szobában, ahol a nagy füsttől saját arcát sem látta. Kitapogatott valami kis puffot (vagy muffot) és reáhelyezte önsúlyát.

A *durva* életbe! — így szólalt meg benne a lélek — mi a franc van *itt?* — lelke tovább kérdezősködött — meg vannak ezek dilisedve?

E szavakat senki sem vehette szívére. Bömbölt a zene, mint a (for)mába szorult lényeg.

Balls to the wall! — dübörögte a szekrénysor, ahová a 100 W-os hangfalakat gyömöszölték a basszus mélyítése céljából.

Sztereó? — visszhangzott lelkében — jó kis cucc — majd lelke fordított — Labdákat a falhoz!

Két ujjával átvette a pergő és a lábcin ütemjátékát. Nem is volt ez neki olyan rossz, csak látott volna valamit. Rágyújtott. A cigit fordítva kapta be, aztán két akkorát tüsszentett, hogy lezuhant a puffról (elég eredeti név).

Már csak ez hiányzott — zúgolódott lelke, és eldobta a cigit, ki tudja, mily messzeségben landolt. A földön maradt.

Diffrent, diffrent — szörtyögtek az *effek.* Mint valami szörtyögő *ótómatából.*

Négykézláb indult a *terep* felderítésére. Feje valami puha *tartomány*ba ütközött. Tudta, melyik lány az.

Kitapogatta a copfos fejet, majd azon az apró bal fület, és belesúgta (üvöltötte):

Miért nem beszélgetünk inkább?

M-í? — hangzott a válasz.

Miért nem dumálunk inkább? — próbálta újra.

Micsoda, nem értem?!

Azt mondom, én inkább beszélgetnék.

Jó dumád van! — lépett tovább a lány a társalgás mennyekbe vezető lépcsején. Nem látta, kivel beszél.

Kösz! — válaszolt büszkén, de kedve azonmód el is ment a társasági élettől, súgta: — Még sincs kedvem.

Nem értem. De jó, ahogy a fülembe lehelsz — mondta a dúskeblű leányzó, s olybá tűnt, mosolyog.

Nincs kedvem — ismételte a fiú, majd finoman markába helyezte a lány copfját, és néhányszor végigcsúsztatta rajta.

Nekem sincs — s copfját kihúzta a fiú markából.

Akkor kvittek vagyunk.

Mi, ikrek?

Nem, kvittek.

Mi az, hogy kfittek? — hangja oly' erotikával hullámzott elő a zene hangfüggönye mögül, mintha rá akarná beszélni ködlovagját.

Az, hogy egy teknőben mosunk, meg kicsit meg vagyunk himbálva, megbolondítva, megbolondulva, pózaink nem olyan fényesek, mint ahogyan belénk gyökereztették. (Közben a Love Child c. felvétel dörömböl a szekrénysorban.) El sem képzelik, micsoda üresség tátong ebben a durva életben, oly' közel állunk a nihilbe való zuhanáshoz, mint Ikarusz a Naphoz, hogy más példát ne is említsek. Persze vannak témák, amik ideig-óráig mennek, de azokban sincs semmi. A zene, a divat, a gépek, a főnök bunkó, jó cuccok, az utazás, bélyeggyűjtés, szalvétagyűjtés, meg lepkefingszippantás. De kérdem én, kedves, mi van ezek mögött, ha nem a reklám, az üzlet, a hülyítés, be vagyunk mi jócskán palizva. Már rovásunkra megy a minőség, csak evickélünk, vagy mint csörlőjét vesztett dzsipp szélvédőig a sárban, és ha a gazdagságnak csak a becsület szab határt, akkor kész, kezdők vagyunk bárhol is, a futószalag elején csücsülünk, fütyürészünk, a hulla pelyhes fehér hót fütyüljük, ej bébi, nem lesz ennek jó vége, egy nagy zacsek levegő van a fejünkben. Nem gondolod? — mondta végezetül a fiú, s érezte, átütötte ingét az izzadtság.

Nem! — válaszolta határozottan a lány, majd hasonló határozottsággal, de gyengédebb hangon:

Jó dumád van! Mondtam már?

A lány meglehetősen élvezte a diskurzust. Szerette volna, ha most átöleli a fiú, ennek ellenére felpattant, gyors léptekkel elhagyta a lakást.

A fiú még habozott egy ideig, aztán ő is fölugrott, de hiába futott egyszerre ezer irányba, a lánynak hűlt helyét találta. Pedig milyen melegszívű teremtés — gondolta magában, lelke legmélyén. Kirohant az utcára is. Sehol senki. Az egyik bokor tövében megpillantott egy pöttyös lasztit. Majd szétvetette a méreg. Fölkapta a kis pöttyöst, s tiszta erőből a szemközti ház falához *nyomatta.* Úgy érezte, a pufftól az utcáig egyetlen másodperc sem telt el, s hogy nem beszélt semmiről, de semmiről.

A lakásból tompa dübörgés szűrődött ki, s az ének: Balls to the wall!

A tartalom és forma hármas egysége

Ekkor már kisregénye végét érezte, magában, vagy ahogy ő mondta; imhol jő az ő Dulszíneája. Dulszíneája láttán egyszeriben költőnek érezte magát.

Akkor mi ez a nagy bonyodalom a szövegek elnevezésében?

Nem. Nem. Mégsem volt költő. Se regényíró. Se fűnyíró. Se más. Csak az önmaga által diktált szöveget vetette papírra. Egyszer úgy érezte, ez jó, ez bombajó, máskor meg a pokolba kívánta azokat a napokat is, mikor az ABC betűit megösmerte.

Tehát visszanyúlt. Vissza a kezdetekhez. Ráró — jutott eszébe (számtalan). Számtantanárnak készült, és fizikát oktatott volna. Volna.

Hogyha volna szalmaláng, megfogná az oldalát, csavarná jobbra, csavarná balra, fejével rohanna a falba. Fejének nyoma sem maradna. — De hogy is töprenghetett ilyenen? Rá volt kényszerítve? Azt nem mondhatnám. Így tudta elővarázsolni, amit máshol mondani, mondanivalónak neveztek? Igen-igen! Skólnyik volt. Az ő egyetlen, saját skólnyikja.

De ne vágjunk ürücombot a dolgok elejébe. Minden effajta gusztustalanságot mások ínyének köszönhetett. Nem köszönte meg.

Meglátta az órát, mely ezúttal hihetetlenül nagynak tűnt, s mutatói, mint lassított csörtében a pengék, nagy erőfeszítéssel távolodtak egymástól: — Háromnegyedhétlesztizenkétpercmúlva.

Kiment tusolni. Ezzel a további írást is eltussolta.

A langyos víz könnyedén csorgott végig barna testén. Egy-egy rafináltabb zughoz érve, a víz először követte a test vonalát, majd a gravitáció örökös rabjaként engedelmeskedve elhagyta testét, gömbökbe zárt vízmolekulák, melyek tudvalevőleg poláros oldószerek, így a felkent babaszappant szemvillanásnyi idő alatt leoldották. És tényleg: elképzelte a reakciót, amint írásainak szabad elektronjai az olvasó szabad elektronjaival közös körpályára kényszerülnek. Fermi-Dirac-Fermi-Dirac — súgta oda a fűnyíró gép. Észre sem vette, hogy meztelenül áll a tusoló nyitott ablakában, hallgatta a gépdalt, s bal kezét visszanyújtotta a tus alá. Tehát visszanyúlt. Talán még le is fényképezték. Bár jobban örült volna ennek, mint egy trafipaxnak. Szeretett száguldani, szerette magát a sebesség kivételezettjének érezni; száguldani olyan, mint költőnek lenni, az ám a csoda, mikor az ember élve száll a mennyekbe. És egyszer csak pakk (vagy pukk), letapogatja egy fényérzékeny lemez (nem hanglemez). Egyszer eszébe jutott, mi lenne, ha ő is beszerelne egy vakut, ami szembevakuzásra működne. Amolyan Csaó-Csaó helyzetet akart. Aztán mégse: kapják el, ha bírják.

Megtörölközött: a kémiai rekació nem mindenütt volt sikeres; tarkóján könnyedén csúszott végig a törölköző.

Visszament a szobába, leült a papírhalmaz (sokelemű) elé és rágyújtott. Miért ne gyújtott volna rá? Hisz már évek óta dohányzott. Ez a legtermészetesebb: két ujja a filteren, gyufa a dobozon, serc (egy kézzel, mint egykor álmában), a szájüreg térfogata hirtelen lecsökken, slukk, köhögés, a füst darabosan jut vissza a természetbe (akkor ő minek a része?), megfázott a tus alatt — gondolta, persze a symphonia sem bánt gyöngéden tüdejével. *A dohányzás káros az egészségre* — olvasta a dobozon — *az enyémre is?* — kérdezte magától választ sem várva. Megmérgeznek, jajj, jajajajj, s még más szavakat is mondott: (az Isten szeretkezzen véletek) — de ezt, már nagyon komolyan és köhécselve nyögte ki. A légzés, mellyel friss oxigénhez jut az ember, vegetatív is, meg nem is. Ha még jártasabb lenne a tudományokban, biztosan tudna úgy cigarettázni, hogy az még használjon is egészségének.

Tehát ismét a papír fölé hajolt, gerince, mint boltív, mint lövésre készülő íj, majd lőtt: kiegyenesedett, de ettől sem lett okosabb; hogy leírja, mi törté-

nik, nevetségesnek tartotta. Röhögött is magán hónapokon keresztül. A sors, mely egy váratlan pillanatban teljesen mindegy, hogy mi, az diktálta, a sorsszerűségnél nincs szánalmasabb, ő pedig leírta: hirtelen elsápadt, szemei, mint partra vetett halé, rózsaszín kopoltyúja lassan emelkedve, majd lereszkedve mozgott, sós levegő csapódott alá, egy pillanatra még ezt a kis lélegzetét is visszatartotta, így akart teret nyerni, *szkver*, egy pohár víz, egy korsó víz, mely ekkor már az élettel volt egyenlő, ki is tette: =.

Visszakanyarodott az írás semmibe futó szerpentinjén, s most is, ahogy már számtalanszor, úgy döntött, leteszi a tollat, de nem, kezéhez tapadt, szeme előtt, mint márványlap, mint forgótükör vibrált a papiros, és írta: írnom kell, hogy elhiggyem, az élet kizökkenthető, megragadható, irányítható, és így, így lehet a matéria alól kirántani a talajt, a nyers erőt tiszta, karcsú mozgássá alakítani, s új képekkel gyarapítani a mosolyalbum anyagát.

Kezeit összekulcsolta tarkóján, fejét hátraszegte, és óvatosan belenézett a tükörbe. Kedvesen szólt magához, figyelte ajkait, amint megformálják a szavakat. Hibázott. Újra magához szólt. Ismét hibázott. Majd dühös szavai visszacsapódtak arcába: — gépies, hazudik, buta, konok, önhitt, durva, erőszakos, ügyetlen, sőt barbár, erőltetett (menet), és egyben közönséges, teátrális.

De hát miért e csalóka játék, mely módfelett bosszantotta, pedig ismert egy-két módot?!

Szárnyashangya — suhant át képzeletén. Egy szárnyashangyára azonban csak légvárat építhetett. El is vetette (röptette).

Nem akarta, mégsem akarta, hogy vége szakadjon, bár tudta, minden válasz hamis, hamis felhangokkal keveredik, s már el is döntötte, az egyetlen megoldás, ha három pontot tesz a végére...

Repülőtér

Két és fél méterre van minden. Nem tőlem függ, nem függ tőlem. Van, semmitől se függ. Gyümölcs. Ha beérik a gyümölcs, leszedik. Leszedik a gyáva macskát a tetőről. A fél szemű macska beárulja bajtársait. A kopók hisznek neki. Két és fél méter. Azt hiszem, látni rajtam. Ha elvágódok, a fejem nem ér bele. Nem fontos mozogni. Talán a padló recseg. Egy kabátot tartok a kezemben. Vajon kinek a kabátja? Nincs benne senki. Egyszer arról álmodtam, hogy a folyóparton állok, a víz büdös, a lágy íveken felvillan a nap, egy lyukas léggömböt rakosgatok egyik zsebemből a másikba. Hiába ébredek álom nélkül, erre vagy arra kell emlékeznem, a takaró színe és illata eszembe juttatja, felébredtem. Először egy erdőben éreztem magam férfinak, bár ki tudja, néztem a sűrű lombokat és arra gondoltam, unom, aztán lehántottam egy fa kérgét, és őrült erővel nyalogatni kezdtem. Már csak a napok vannak hátra. Még néhány nap, és kinézek az ablakon. Tudom, egyedül vagyok, magamra hasonlíthatok, a tarkóm, és ha sót kérek. Kérek sót, sokat. Egy zsákot cipelek a lépcsőn. A kályhában lobog a tűz, eső zaja. Mikor gyújtottam be? Minden részlet fontos. Egy kígyótól tanultam. Ha meghalok, mindent elfelejtek. Azt mondták az utcán, felejteni akarnak. Semmi baj. Végre lüktet a fejem, és nem érzem se jónak, se pedig karcsúnak. Igen, a combjaim, azok: ilyen magasan döntik ki a fát. Amikor először férfi voltam, elszántam ma-

gam, megölök egy legyet. Semmiség, gondoltam. Melegem volt, hallottam, hogy zümmög. Mit is kérdezhetnék tőle? Tudsz-e repülni, éhes vagy? Hagytam a francba. Mégis, először arra gondoltam, felpumpálom, felnövesztem. Egy kereket vagy úszógumit, amit bárki a fogai közé szoríthat. Vagy mellére erősít egy barna vonatkereket. Óvatosan lépked a sötétkék utcán, talpa alatt kavics ropog, a szél hol egy kiáltást, hol egy falevelet sodor felé. Mikor megtalálja a házat, megtorpan. Egy buldog fekszik a küszöbön, satöbbi. Hányszor kell még elölről kezdenem, amit nem tudok befejezni? Ha véget ér egy álom, azért mégis elalszom, gyengeség, biztos. Most be kell fejeznem, lépteket hallok. Egyre távolabbról. Azt hiszem, vászoncipőt visel, esetleg a kezében tartja, aztán iszik a vízből.

Sár

A sár már bokáig ért a teraszon. Elhúztuk a függönyt, hogy jobban lássuk a zöld liánokon ugrálva érkező, segélycsomagot cipelő, edzett férfiakat. A sár a mi eszközünk, gondoltuk, és nem kívántuk bevenni a sár elleni pirulát. A férfi, aki erőszakkal repült ablakunkba, már látta rajtunk, ahogy összefonódva telepedtünk a nappali padlójára, hogy itt be kell avatkoznia. Feltépte az ablakzárat, felnyitotta a táskáját, aztán zöld tablettákat nyújtott felénk. Féltünk, és bekaptuk mind a ketten. Megvártuk, amíg távozik az idegen, és kiköptük a mosdókagylóba. Aztán visszaültünk a padlóra, és szó nélkül nyomtuk egymáshoz izzadt homlokunkat. A sár lassan beszivárgott az ajtórésen, és néhány centi vastagságban elborította az egész szobát, majd elindult a lakás többi része felé. Már esteledett. Leoltottuk a villanyokat, kinyitottunk minden ajtót. A sár meleg volt, és akkor már egészen biztosak voltunk benne, hogy ez a mi eszközünk. Lassan a liánok vége is beleért a langyos masszába, és el-elmaradoztak a segélycsomagot cipelő edzett férfiak. Még kiköptünk néhány pirulát. A mosdókagyló is eldugult. Mi is értettük a dolgunkat. Aztán mikor már nyakig ért a sár, egymás szájába harapva kapaszkodtunk össze. Végül a szánk, az orrunk és a fülünk is megtelt sárral. Már csak a szemeink figyelték egymást. Először az én szembogaram tűnt el, de vele együtt az övé is. Éreztem, ahogy befurakszik homlokunk közé a sár, majd ahogy a fejem tetejére nehezedik. Ekkor hirtelen nem történt semmi. Úgy maradtunk a sár alatt, ha meg nem haltunk.

Nyaralok

A komondor pedig megállt a bal fölső sarokban. Nyakéke vegytiszta. Nos, ez a csábítás is bedöglött. A halak foga rá a példa. A többiek meg hagy méretkezzenek a szobában. Húsz deka orrszarvú az angyali úton. Van hozzá egy szereplőm, szép és mosakodós típus. Kopog a lába a hátamon. Délben a szemébe néztem, először láttam a tölcsért. Utána dédelgettem egy kicsit. Nem is akkora baj. Szokványos drámai hős, aki a végén megtisztítja a zöldségeket. Majd álruhát ölt, és fogadja a zuhanyzótáskával érkező faszobrászt. Vállán a galamb rég biszex, és ostoba érmekért kóstolgatja az elvágódó pengét. Szán-

dékát szóban közli, és ha jajgatni akar, ott van közel a betöltött forgótár. Azt akarom, hogy fékezze magát, hogy legyen mersze betörni egy ablakot. Főként az izmait dicsértem: láthasson magából valamit. Mondjuk azt, amiről már csak beszélni szoktam, de az istenért hozzá nem nyúlnék. Befognám a pofámat, ha eltörne a gerince. Fognék egy kalapot, és addig rágnám, amíg másikat nem adnak. Jöhetne bárki, buszon vagy szőkén, elétolnám fedetlen fejemet. Zsarnok, mondaná integetve. Szóra sem érdemes. Én is nyaralok.

Két rövid levél

HEGEDŰ

Kedves és szépmívű, elragadható teremtés. Én nem vádolom a dekadenciát. Mindenki olyan szomorú, amilyen csak tud lenni.

Most mesterem megbízatását töltöm. Tűztem a gomblyukamba egy rezignált bibét, kezembe demonstratív sportszatyrot nyomott, mondta, séta az utca. Virágáruüzletünk van a Nyitnikék utca sarkán, telve amolyan szolid, éjszakai növényekkel, szirmaik az éj pazar leple alatt a türkiztől az ébenig változnak. Dolgom annyi, hogy a bimbóikból megtért virágokat a lehető legkozmikusabban juttassam kifejezésre. A munka néha nehéz, ha szeretem. De mindig akad egy vendég, ki megismeri a kezem, és borítékot csúsztat a szétnyíló levelek közé: IMÁDOM A BIMBÓIT.

A szatyor pillanatzárján hegedült a szél. A Mester az ablakból figyelt. A karcsú lányok fülig pirultak, és mint ki olajos rongyra lép a fürge padlón, elsuhantak a bolt előtt. Aztán a Mester behívott, már látszott rajtam, hogy megfáztam. Mosolygott és dörgölte az orrát: „Úgy látszik, itt nincsen megoldás."

HAMU

Drága Kati néni. Én már innen írok. Megérkeztem. Nem is volt olyan nehéz, ahogy azt mesélni tetszett a rökamién lazán elheverve. Emlékszem minden rojtra. Itt fűtenek. Mindig látok két embert. Csupa korom az arcuk. Ők fűthetnek be ennyire. Áthoztam magammal a szájharmonikát. Az itt direkt jó. Ráfonódok és zengeni kezdek. Azt mondják, én holnap kerülök sorra. Nem szeretnék csalódni.

A sas

Vonaton ülök. Bamba tehén a réteken. Nincs rá garancia. Ha a vonat elhalad, feláll és a fűbe harap. Gyorsvonat. Szívverésem lelassul, egészen közel húzódok az ablakhoz. A.-ra gondolok, egész végig A.-ra gondoltam, hogy még is, ki lennék. Hogy sasra hasonlítok, vagy lejjebb, talán egy beázott telefonhálózatra, vagy mindenem kilátszik halványan ölelő ruhácskám alól. Tévedés, pardon, möszijő, az alagútnak nincs hossza, pardon möszijő, nincs alagút,

csak alagút-hatás. Egy marék gombot nyomnak a kezembe, futás, öltözz át. Hideg a homlokom, fehér és nedves. Átöltözöm. Közben talán széttépnek a madarak, bevonszolnak a nádasba a sirályok, koszos mellüket *hullám* veri, és rikoltoznak, verdesnek éles szárnyaikkal. Operákat suttogok félelmemben, a sas áriázik így magában, nincs nálam fegyver, A.-ra gondolok, nála sincs. A poggyászom tömve sirályszárnyakkal, a kezem szabad, azt fogok meg, amit akarok. A kezemet fogom meg, A.-ra gondolok, a sirályok arcomnak nyomják koszos mellüket. Rikoltozok. Néha egészen messzire megyünk A.-val. Néha azt hisszük, nincsen visszatérés, szemeink kinyílnak, talán láthatatlan, becsukjuk, meg fájdalmakat érzünk és lassan elmeséljük, belerúgunk a vízbe, bele. Ez a vontatott repülés orrom elé tolja a vizet, mint a hasonlat vize, és nem merek ránézni, nem merek a kabátomra nézni, hiszen elhoztam, de nem jutok messzire.

Hogy hol?

Kerestem a kabátom. Hogy hol? Hát ahová tettem. El akartam indulni. Halogattam egy darabig. Kabát nélkül? Ilyen a világ? Ezen soha nem gondolkoztam. Most sem. El kell végre indulnom. Előkészítettem a tárgyakat, a tárgyat, amit majd magammal viszek. Hogy út? Á, nem. Az induláshoz nem kell út. Viszont olajozottak a lábaim. Íme. Jól mozognak. Ha egy mohával zöldre színezett sziklára lépnék, akkor is azt mondanám, igen. Vannak tartalék erőim. Talán félek? Vagy mire tartalékolok? Ha egyszer eldöntöttem, ne gondolják, hogy a vágy apró szikrája is marad bennem, esetleg, hogy másként tegyek. Nem. Ezért keresem a kabátom. Ahová most megyek, nem tudhatja senki. Én sem. Ezért megyek. Talán majd letépek egy-két gyümölcsöt, van bőven, és azzal oltom szomjamat. Éhezni nem fogok, ez biztos. Nem ismerem az éhséget. Még akkor sem, ha éhenhalok. Amíg tudom, mit akarok, nem éhezek. Egyébként zabálnék. Fölélném a vagyonom, ezt a keveset, vagy sokat, nem tartom számon, ezt tehát. Olyan lennék, mint akinek állkapcsa csak a harapást ismeri. Ragadozó. És akkor vadásznának rám. Megérnék ennyit meg ennyit. De nem érek ennyit meg ennyit. Arról én pontosan tudnék. Ismerném az árfolyamom. Ismerném a búvóhelyeket, az ösvényeket, melyek elvezetnek a folyóhoz. Hogy jól teleigyam magam. Az algás vízből. Moszatok. Zamatos öböl. De nem. Tagadnom kell. Mert hogy el fogok indulni, és akkor nem lesz nehéz a szavakkal elbánnom. Magammal se. Egyszerűen megszüntetem őket. Mindig hazudnom kell. Tudják jól, ha beismerem, ami az idők pompás szárnyai alatt velünk nőtt, akkor mindenki tört rántana. Ebből elég. Maradjanak száraz hitükben, maradok én is. Talán többet tudok, mint amennyit elmondok, talán. Sokkal többet tudok. De nem írom le. Minek? Majd ha már mindegy lesz. Most úgy sem hinnének nekem. Pont azért, mert el akarok indulni. Azért. Egyébként elhinnének mindent. Azt is, amire már nem lenne időm. Mert kifutok belőle. Rohanok és elkopnak a lábaim. Nem tudom befejezni. Életmű vagy mi? Hazugság. Az irodalom tehetetlen. Az írók is. Ezért írnak. Mert tehetetlenek. Erről nem akarok többet beszélni. Kifejezetten rossz téma. Hagyjuk. Örülnék, ha úgy kellene tekintenem az olvasóra, mint szomjas antik ifjúra. Akkor talán belekezdenék, és elmondanék mindent. Fölvenném a kabátom, és elindulnék hozzá.